

Een wenskaart voor oma

Met hun vieren komen ze de boekwinkel binnengewaaid: meisjes, ik schat ze 14, 15 jaar. Slungelig, luidruchtig. Ik bedenk dat wij op hun leeftijd, bakvissen werden genoemd. Een woord dat, volgens een lerare Duits afkomstig is van het Hoogduitse Backfisch. Eeuwen geleden werden daarmee visjes bedoeld die alleen als garnituur van een groot exemplaar mochten opgediend worden omdat zijzelf ondermaats waren.

De vier meisjes die er allesbehalve ondermaats uitzien, trekken de aandacht omdat ze geen mondmasker dragen en door de verkoopster meteen luid berispt worden. Ze giechelen, halen het maskertje uit hun boekentas en stevenen af op de draaitrommels met wenskaarten. Die staat dichtbij de kinderafdeling waar ik op zoek ben naar een prentenboek voor een jarig achterneefje. Nieuwsgierig luister ik naar de luide commentaren van de meisjes over de wenskaarten. Een van hen blijkt zo 'n kaart te zoeken voor haar jarige grootmoeder die 76 wordt. De anderen zeggen 'oei' en dat 76 wel stokoud is. Luidruchtig monsterezen ze de kaarten: met bloemen, hartjes, snoezige katjes, vogels. Voor de kleindochter van de jarige is het een moeilijke keuze. Ze zucht dat haar meter geen gemakkelijke is waarop de andere drie het op hun beurt over hun meter hebben: overwegend positief met af en toe een klacht: dat ze soms wel kan zagen, maar ja, als je zo oud bent is dat wel normaal... De kleindochter zoekt verwoed verder, besluit uiteindelijk voor de vogels te gaan, want 'Meter strooit alle dagen vogelvoer uit in de tuin.'

De vier maken aanstalten om naar de kassa te gaan, als een van hen plots zegt dat ze alle oma's lelijk vindt. De anderen kijken haar geschrokken aan.

Ik loop op hen toe en zeg: 'Ik ben wel een oma, hoor.' Ze gapen me aan, vallen stil, een beetje ongerust, niet goed wetend wat te doen. Tot een van hen zich haperend laat horen: 'Maar u bent wel een mooie oma, hoor.'

Ik kijk haar lachend aan: 'Eindelijk iemand die dat ziet.'

Dat zorgt opnieuw voor onzekere blikken. Misschien denken ze dat ik een beetje dement ben. Maar dan breekt het ijs en wagen ze een voorzichtig lachje. Zo staan we bij de wenskaarten met de vogels, de poesjes, de hartjes. Zij zeer jong en fris. Ik zeer oud met de sleet van vele jaren.

Ik volg hen naar de kassa. De kleindochter betaalt de kaart. De meisjes verdwijnen na een aarzelend knikje in mijn richting. Dan is het mijn beurt: betalen en de winkel verlaten.

Het regent.

Ik voel me een bakvis.

Een hele minuut lang.

T.S.